

THE ADMINISTRATIVE ACT ISSUED BY A PERSON WITHOUT COMPETENCE

Conferențiar universitar doctor Mădălina Botină
Facultatea de Drept și Științe Administrative - Universitatea „Ovidius” din Constanța
Avocat, Baroul Constanța

ABSTRACT: *In order to be issued, administrative acts must come from persons with competence, which gives them the right to adopt or sign such documents.*

The issue under consideration in this article concerns both unilateral administrative acts and collective administrative acts.

The legal force of an administrative act is given by the competence conferred by law to the collective body entitled to adopt that document or to the civil servant to whom such competence is conferred by law.

In the case where either the collective body that will adopt the administrative act or the civil servant having such competence acts on the basis of a mandate that is limited in time, their competence shall be attributed only for the duration of that mandate. Any administrative act adopted, issued, signed by a collective body or by a public official outside the time covered by the aforementioned mandate, respectively after its expiry, is unlawful and therefore struck by absolute nullity.

Although resolving these issues does not pose any particular problems, in practice the courts have proposed contradictory solutions, which generated this study.

Key words: *administrative act, Competition Council, the decision of the constitutional court, the mandate of the president of the Competition Council*

În prezentul articol ne dorim să analizăm modalitatea în care în speță Președintele Consiliului Concurenței și-a exercitat atribuțiile după expirarea mandatului prin care a fost numit în funcție.

Astfel menționăm că acesta a fost numit, pentru un al doilea mandat în această funcție, prin Decretul nr.301/5 martie 2015 publicat în Monitorul Oficial al României nr.157 din 5 martie 2015.

Potrivit art.15 alin. 1 din Legea nr. 21/1996 a concurenței, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Plenul Consiliului Concurenței este un organ colegial și este format din 7 membri, după cum urmează: un președinte, 2 vicepreședinți și 4 consilieri de concurență. Numirea membrilor Plenului Consiliului Concurenței se realizează de către Președintele României, la propunerea Colegiului Consultativ al Consiliului Concurenței, cu avizul Guvernului și după audierea candidaților în comisiile de specialitate ale Parlamentului. Respingerea unei nominalizări se poate face doar cu condiția prezentării motivelor pe care aceasta se bazează, iar conform alin.(2) al aceluiași articol, durata mandatului membrilor Plenului Consiliului Concurenței este de 5 ani, acesta putând fi reînnoit o singură dată, indiferent de durata mandatului exercitat anterior.

După cum se poate observa, fiind numit în funcția de Președinte al Consiliului Concurenței la data de 5 martie 2015, mandatul acestuia a expirat la 5 martie 2020. Cu toate acestea, Președintele Consiliului Concurenței și-a exercitat, în continuare, atribuțiile de Președinte al Consiliului Concurenței.

Este adevărat că art.18 din Legea nr. 21/1996 a concurenței reglementează situațiile tranzitorii legate de încetarea mandatelor membrilor Plenului Consiliului Concurenței.

Art. 18 din această lege prevede :

„(1) Mandatele membrilor Consiliului Concurenței încep de la data depunerii jurământului de către aceștia și expiră la împlinirea termenelor prevăzute la art. 15 alin. (2), calculate de la această dată.

(2) Dacă, până la expirarea mandatului în curs, președintele Consiliului Concurenței desemnat pentru mandatul următor nu va fi prestat jurământul cu respectarea dispozițiilor art. 17, membrii Consiliului Concurenței în exercițiu își vor continua activitatea până la depunerea jurământului de către președintele Consiliului, desemnat pentru mandatul următor sub conducerea președintelui anterior.

(3) În situația în care până la expirarea duratei mandatului unui membru al Plenului Consiliului Concurenței, în condițiile art. 15 alin. (9) lit. a), nu este numit un succesor, membrul Plenului al cărui mandat expiră își va continua activitatea până la depunerea jurământului de către cel desemnat pentru mandatul următor.”

Însă, art.18 alin.3 din Legea nr. 21/1996, ce a dat posibilitatea Președintelui Consiliului Concurenței ca la expirarea mandatului de 5 ani să-și desfășoare activitatea pe motiv că nu a fost numit un succesor al său, a fost declarat neconstituțional de către Curtea Constituțională.

Prin decizia Curții Constituționale, potrivit comunicatului acesteia din 26 ianuarie 2021, în cadrul controlului posterior promulgării, cu majoritate de voturi, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sunt neconstituționale dispozițiile art.18 alin.(3) din Legea concurenței nr. 21/1996, iar dispozițiile legale constatate ca fiind neconstituționale au următoarea redactare: „(3) În situația în care până la expirarea duratei mandatului unui membru al Plenului Consiliului Concurenței, în condițiile art. 15 alin. (9) lit. a), nu este numit un succesor, membrul Plenului al cărui mandat expiră își va continua activitatea până la depunerea jurământului de către cel desemnat pentru mandatul următor.”

Prin declararea ca neconstituțional a art. 18 alin. 3 din Legea nr. 21/1996, nu mai există temeiul legal care să dea posibilitatea Președintelui Consiliului Concurenței de a-și exercita mandatul după data expirării acestuia, astfel că toate actele emise de Președintele Consiliului Concurenței prin exercitarea funcției după expirarea mandatului de 5 ani sunt anulabile.

Așa cum chiar Curtea Constituțională a subliniat în jurisprudența sa, prin declararea ca neconstituțional a unui text de lege se consideră că acesta nu a existat niciodată în ordinea de drept, iar efectele deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate se întind în toate litigiile aflate pe rolul instanțelor și unde ar fi aplicabile acele prevederi.

Prin urmare, având în vedere declararea ca neconstituțional a art. 18 alin.3 din Legea nr.21/1996, orice Decizie a Consiliului Concurenței, adoptată între mandate este nelegală deoarece Președintele Consiliului Concurenței a participat la deliberare și a semnat această decizie, în timpul în septembrie 2020, deși mandatul acestuia a expirat din martie 2020.

În ceea ce privește nelegalitatea deciziei emise de Consiliul Concurenței din perspectiva participării la deliberarea și semnarea deciziei de către Președintele Consiliului Concurenței - dl. Bogdan Chirițoiu prin raportare la constatarea neconstituționalității prevederilor art. 18 alin. (3) din Legea concurenței prin Decizia Curții Constituționale nr. 58/26.01.2021, a arătat că durata mandatelor membrilor Consiliul Concurenței este reglementată de art. 18 alin. (1) din Legea concurenței, potrivit căruia mandatele încep de la data depunerii jurământului și expiră la împlinirea termenelor prevăzute la art. 15 alin. (2) din Legea concurenței. În acest context, ca primă observație, susținerile referitoare la momentul încetării mandatului Președintelui Consiliului Concurenței, respectiv 05 martie 2020, nu corespund realității, depunerea jurământului de către acesta au avut loc la data de 24 martie 2015.

În ceea ce privește dispozițiile art. 18 alin. (3) din Legea concurenței, ale căror neconstituționalitate este invocată, precizează că legiuitorul, pentru a nu fi afectată activitatea autorității de concurență, a înțeles să reglementeze această situație de excepție, în sensul că „în situația în care până la expirarea duratei mandatului unui membru al Plenului Consiliului Concurenței, în condițiile art. 15 alin. 9 lit. a), nu este numit un succesor, membrul Plenului al cărui mandat expiră își va continua activitatea până la depunerea jurământului de către cel desemnat pentru mandatul următor”.

Potrivit legislației și principiilor europene, precum și a jurisprudenței europene, statele membre au obligația¹: (i) să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura respectarea obligațiilor rezultate din tratate și să se abțină de la adoptarea oricărei măsuri care ar putea periclita atingerea obiectivelor Uniunii; (ii) să se asigure că normele pe care le edictează nu aduc atingere aplicării efective a articolelor 101 și 102 din Tratat.²

Consiliul Concurenței, fiind unica autoritate publică ce supraveghează respectarea legii în domeniul unic ocrotit, putea să-și desfășoare activitatea prin forul deliberativ, care este unul colegial, ceea ce creează, în mod artificial, un risc sistemic de impunitate a faptelor care constituie încălcări ale dreptului concurenței.

Astfel, potrivit art. 19 alin. (1) din Legea concurenței: „Consiliul Concurenței își desfășoară activitatea, deliberază și ia decizii în plen sau în comisii. Plenul Consiliului Concurenței se întrunește valabil în prezența majorității membrilor în funcție, dar nu mai puțin de 3 dintre aceștia, și adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor prezenți”, iar potrivit alin. (4) al aceluiași articol: „În aplicarea prezentei legi, Consiliul Concurenței examinează în plen: a) rapoartele de investigație, cu eventualele obiecții formulate la acestea, și decide asupra măsurilor de luat (...)”.³

Prin urmare, deciziile emise de autoritatea de concurență în temeiul art. 25 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței sunt adoptate de către Plenul Consiliului Concurenței ca organ colegial, și nu de către Președintele Consiliului Concurenței, în cadrul procesului de deliberare fiecare dintre membrii Plenului beneficiind de un singur vot.

Etapa adoptării unei hotărâri se poate diviza, în cazul organelor colegiale, în cel puțin trei faze: dezbateră, deliberarea și votarea. Dezbateră este activitatea de evaluare a propunerilor (de către fiecare membru al organului decizional) supuse atenției organului

¹ Jean Louis Clergerie, Annie Gruber, Patrick Rambaud, *L' Union européenne*, 11e édition, Dalloz, 2016.

² Ioan Lazăr, *Dreptul Uniunii Europene în domeniul concurenței*, Editura Universul Juridic, București, 2016, p. 124 -127.

³ Manuela Niță, Gheorghe Gheorghiu, *Dreptul concurenței*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2022, p. 112 -127.

colegial. Forma organizatorică a dezbaterii în cadrul organelor colegiale este ședința, care reprezintă o reuniune de două sau mai multe persoane ce alcătuiesc împreună un organ și a căror reuniune are un anumit scop. Deliberarea, ca proces de formare a convingerilor proprii, este finalizată prin adoptarea unei hotărâri (fiecare membru luând o hotărâre, în mod independent, fără a fi influențat de opiniile celorlalți membri). Votarea reprezintă operațiunea prin care se manifestă voința organului colegial în sensul adoptării actului juridic.

Legea concurenței cuprinde dispoziții care stabilesc atât cvorumul necesar pentru ca deliberările organului colegial să fie valabile, cât și majoritatea ce trebuie întrunită pentru adoptarea actului.⁴

În ceea ce privește cvorumul, este cunoscut faptul că acesta reprezintă numărul de membri care trebuie să fie prezenți pentru adoptarea actului, raportat la totalul membrilor autorității care îl adoptă, în cazul organelor unipersonale, când emiterea actului administrativ este în competența unei singure persoane, problema cvorumului și a majorității necesare nu se pune, această chestiune vizând doar organele colegiale.

În cauză, Decizia Consiliului Concurenței nr. 55/2020 a fost adoptată în Plen, cu participarea a tuturor celor 6 membri ai Plenului care se aflau în exercitarea mandatului la data deliberării în cauză (la data de 25.09.2020).

Așadar, condițiile de cvorum pentru adoptarea valabilă a unei decizii de sancționare, așa cum sunt prevăzute de art. 19 alin. (1) din Legea concurenței, presupun „prezența majorității membrilor în funcție, dar nu mai puțin de 3 dintre aceștia”, iar aceste condiții în mod evident ar fi fost întrinite în cauză chiar și în ipoteza ad absurdum în care unul dintre membrii Plenului ar fi votat fără a avea un mandat valid potrivit Legii, astfel încât apreciem că Decizia Consiliului Concurenței nr. 55/2020 a fost adoptată cu respectarea normelor legale în vigoare și nu este afectată de o cauză de nulitate, așa cum în mod eronat susține reclamanta în cauză.

Este de o deosebită importanță faptul că decizia Consiliului Concurenței este adoptată de un organ colegial (nu de un organ unipersonal), toți membrii organului decizional beneficiind, astfel cum am menționat supra, de câte un vot egal și liber exprimat.

De asemenea, orice decizie emisă de Consiliul Concurenței este însoțită prin semnătură de către președinte, ceea ce pentru perioada ulterioară expirării mandatului pentru care fusese investit, s-a realizat în mod nelegal, acesta asumându-și în numele instituției întreaga motivare a deciziei fără a avea nicio calitate din punct de vedere juridic.

Astfel, se reține că prin considerentele deciziei ale Deciziei nr. 58/2021 pronunțată de Curtea Constituțională⁵, instanța de contencios constituțional a arătat că:

„24. Ca atare, reglementarea procedurii de numire în funcție publică ține de competența Parlamentului, care are o largă marjă de apreciere în configurarea acesteia. Desigur, această marjă de apreciere este limitată de condiționările constituționale existente pe care legiuitorul este obligat să le respecte. Prin urmare, art. 94 lit. c) din Constituție, pe de o parte, presupune existența unui cadru normativ în privința procedurii de numire într-o funcție publică, iar, pe de altă parte, reglementează atribuția

⁴ Victor Alistar, Cristina Banciu, *Dreptul concurenței. Ghid practice. Jurisprudență națională și instrumente de aplicare*, Editura Hamangiu, București, 2013.

⁵ Ioan Muraru, Elena Simina Tănăsescu, *Constituția României. Comentariu pe articole*, Editura C.H. Beck, București, 2008.

Președintelui României de numire într-o funcție publică cu stricta observare a îndeplinirii cerințelor prevăzute de cadrul normativ antereferit, actul său atestând regularitatea îndeplinirii procedurii de numire, fără a avea semnificația unei puteri discreționare proprii.

25. Având în vedere dispozițiile art. 15 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 21/1996, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 94 lit. c) din Constituție din perspectiva indicată de autoarea excepției de neconstituționalitate, întrucât numirea membrilor Consiliului Concurenței se subsumează unei proceduri expres reglementate de Legea nr. 21/1996, procedură declanșată de Colegiul Consultativ al acestei autorități.

26. Însă autoritățile și instituțiile publice menționate în Legea nr. 21/1996 trebuie să aibă în vedere și să țină seama de principiul loialității constituționale circumscris de art. 1 alin. (5) din Constituție, coroborat cu principiul bunei-credințe prevăzut la art. 57 din Legea fundamentală, și să depună toate diligențele necesare pentru respectarea termenelor care dimensionează durata mandatelor membrilor Consiliului Concurenței, precum și să procedeze la demararea procedurilor privind desemnarea noilor membri, astfel încât în procesul de interpretare și aplicare a legii să dea eficiență principiului legalității, potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, care este de esența cerințelor statului de drept.

27. Astfel, în ceea ce privește dispozițiile art. 1 alin. (3) teza întâi din Constituție, care consacră principiul statului de drept, în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 70 din 18 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 19 iulie 2000, Curtea a reținut că exigențele acestuia privesc scopurile majore ale activității statale, prefigurată în ceea ce îndeobște este numit ca fiind "domnia legii", sintagmă ce implică subordonarea statului față de drept, asigurarea acelor mijloace care să permită dreptului să cenzureze opțiunile politice și, în acest cadru, să pondereze eventualele tendințe abuzive, discreționare ale structurilor etatice. Statul de drept asigură supremația Constituției, corelarea legilor și a tuturor actelor normative cu aceasta, existența regimului de separație a puterilor publice, care trebuie să acționeze în limitele legii, și anume în limitele unei legi ce exprimă voința generală. Statul de drept consacră o serie de garanții, inclusiv jurisdicționale, care să asigure respectarea drepturilor și a libertăților cetățenilor prin autolimitarea statului, respectiv încadrarea autorităților publice în coordonatele dreptului (a se vedea și Decizia nr. 17 din 21 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2015).

28. În acest sens, în analiza dispozițiilor art. 18 alin. (3) din Legea nr. 21/1996, care dau posibilitatea exercitării atribuțiilor aferente mandatului de membru al Plenului Consiliului Concurenței și după expirarea duratei acestuia, ca urmare a faptului că autoritățile și instituțiile cu atribuții în procedura respectivă nu și-au exercitat competențele și nu au numit un succesori, trebuie avute în vedere prevederile art. 1 alin. (3) și alin. (5) din Constituție, invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate. Una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român, definite de aceste norme constituționale, o constituie buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009).

29. Cu privire la numărul și durata mandatelor, Curtea constată că acestea sunt mandate fixe, spre exemplu mandatul Președintelui României, care, potrivit art. 83 alin.

(1) și (2) din Constituția României, se exercită de la data depunerii jurământului și până la depunerea jurământului de Președintele nou ales, nicio persoană neputând îndeplini această funcție decât pentru cel mult două mandate, care pot fi și succesive [art. 81 alin. (4) din Constituție], sau mandatul membrilor Curții Constituționale reglementat la art. 142 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia Curtea Constituțională se compune din nouă judecători, numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit.

30. Curtea reține că, pentru buna funcționare a autorităților și instituțiilor publice, este firească o normă ce reglementează o situație de tranziție de la un mandat la altul, acolo unde prevederile constituționale stabilesc această posibilitate (spre exemplu, art. 83 din Legea fundamentală), în funcție de anumite împrejurări, până la depunerea jurământului de către persoana desemnată pentru mandatul următor, tocmai având în vedere faptul că exercitarea funcțiilor statului de către profesioniști trebuie să fie permanentă și continuă, fără a crea distorsiuni sau sincope în funcționarea unor autorități sau instituții ale statului, pentru realizarea intereselor generale ale societății și pentru respectarea principiilor care stau la baza statului de drept, însă fără a putea fi redimensionate pe cale legală mandatele fixe prevăzute în mod concret de Constituție.

31. În ceea ce privește redimensionarea unor mandate, spre exemplu, prin Decizia nr. 713 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 23 ianuarie 2015, Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. III din Legea nr. 115/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, prevederi care reglementau aplicarea modificărilor și completărilor aduse prin respectiva lege și mandatelor consiliilor de mediere în exercițiu la data intrării în vigoare a noii legi. Invocând jurisprudența sa cu privire la mandatele unor persoane care ocupă funcții publice, Curtea a reținut că aceasta este aplicabilă *mutatis mutandis* și cu privire la profesia de mediator, iar prevederile criticate transformă, practic, un mandat eligibil, obținut în urma unor alegeri interne ale mediatorilor, într-un mandat numit în privința perioadei care excedează duratei inițiale a mandatelor, prin prelungirea lor de la 2 la 4 ani și prin lipsirea mediatorilor de posibilitatea de a-și alege un nou consiliu de mediere la expirarea celor 2 ani prevăzuți inițial de lege. Așadar, prin redimensionarea unor mandate în curs s-a ajuns nu doar la creșterea duratei acestora, ci și la modificarea naturii lor juridice, ceea ce vine în contradicție cu prevederile Constituției.

32. Cu privire la textul de lege criticat în prezenta cauză, Curtea observă că prevederile art. 18 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996 nu se rezumă la reglementarea unei situații tranzitorii legate de succesiunea de mandate, respectiv o perioadă scurtă de la numire și până la depunerea jurământului, dată de la care începe exercitarea mandatului, ci creează premisele exercitării atribuțiilor și ale continuării mandatului de membru al Plenului Consiliului Concurenței fără limită/termen. Se lasă practic posibilitatea autorităților și instituțiilor publice implicate în procedura de numire a membrilor Plenului Consiliului Concurenței să rămână în pasivitate și să nu procedeze la numirea unui succesor, întrucât legea nu prevede proceduri sau un termen-limită anterior expirării mandatului până la care poate fi numit noul membru, respectiv chestiuni legate de date și termene concrete în care trebuie să se încadreze autoritățile implicate în procedura succesiunii de mandate, și nici eventuale sancțiuni sau efectele ce ar decurge din faptul că nu sunt puse în aplicare dispozițiile Legii nr. 21/1996 cu privire la încetarea calității de membru al Plenului Consiliului Concurenței ca urmare a expirării duratei

mandatului [a se vedea, cu titlu de reper, art. 68 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care stabilește o procedură de urmat pentru reînnoirea compunerii instanței de contencios constituțional până la expirarea duratei mandatelor în curs]. Practic, modul de reglementare a normelor contestate convertește o chestiune ce ține de exercitarea cu titlu temporar a atribuțiilor aferente mandatelor într-o veritabilă prelungire și continuare a acestora. În realitate, prin jocul normelor juridice coroborat cu acțiunile autorităților publice cu competență în domeniu, are loc o redimensionare a mandatelor membrilor Plenului Consiliului Concurenței.

33. Curtea reține că, astfel cum s-a arătat și în precedent, statul de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituție, presupune și capacitatea statului de a asigura cetățenilor servicii publice continue și de calitate, statul fiind dator să creeze toate premisele - iar cadrul legislativ este una dintre ele - pentru exercitarea funcțiilor sale în conformitate cu Constituția și cu spiritul ei. Or, soluția legislativă prin care se creează premisele exercitării unor competențe prin continuarea exercitării atribuțiilor aferente unui mandat de membru al Plenului Consiliului Concurenței, dincolo de durata noțiunii de mandat, respectiv în urma expirării mandatului fiecărui membru al Plenului Consiliului Concurenței, astfel cum acesta este circumscris potrivit calculului termenelor în dreptul public, și de situațiile inerente aferente succesiunii de mandate ca urmare a unor chestiuni tehnice, legate, spre exemplu, de data depunerii jurământului, care trebuie realizată cu celeritate prin diligența autorităților implicate în procedura de numire, astfel încât la data fixă stabilită prin actul de investire să fie efectuată numirea pentru noile mandate, nu corespunde cerințelor respectării statului de drept. Prin urmare, norma legală criticată nu se încadrează în garanțiile aferente statului de drept în ceea ce privește organizarea îndeplinirii atribuțiilor, competențelor și obligațiilor autorităților publice în coordonatele dreptului, fiind contrară art. 1 alin. (3) din Legea fundamentală, ceea ce are drept consecință și încălcarea principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5), potrivit căruia, "În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie".

34. Față de această împrejurare, având în vedere normele imperative cuprinse în art. 15 alin. (2) din Legea nr. 21/1996 cu privire la durata mandatului membrilor Plenului Consiliului Concurenței, astfel cum au fost avute în vedere la formularea criticilor de către autoarea excepției de neconstituționalitate, mandat ce este de 5 ani și care poate fi reînnoit o singură dată, indiferent de durata mandatului exercitat anterior, Curtea constată că viciul de neconstituționalitate stabilit prin prezenta decizie vizează orice soluție legislativă contrară normelor constituționale de referință, legiuitorul ordinar sau delegat neputând adopta norme legale care să vină în coliziune cu exigențele statului de drept. Prin urmare, exercitarea atribuțiilor aferente calității de membru al Plenului Consiliului Concurenței (președinte, vicepreședinte, consilier de concurență) în afara cadrului stabilit prin actele de numire și vizate de prezenta decizie (mandat de 5 ani, calculat potrivit regulilor de drept public) nu are suport constituțional și legal."⁶

⁶ Decizia nr. 58/2021 a Curții Constituționale a României: [chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2021/04/Decizie_58_2021.pdf](https://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2021/04/Decizie_58_2021.pdf)

În concluzie, instanța reține că vătămarea reclamantei rezultă din actul administrativ adoptat și emis în mod nelegal, potrivit efectelor Deciziei CCR nr. 58/2021, întrucât ceea ce produce o vătămare este adoptarea și emiterea oricărei Decizii, cu încălcarea dispozițiilor legale.

Faptul că ulterior, la 18.06.2021, mandatul Președintelui Consiliului Concurenței a fost reînnoit, sau funcția acestuia a fost reconfirmată, nu este de natură a acoperi perioada în care Președintele Consiliului Concurenței nu a mai deținut legal această funcție, iar actele semnate de acesta sunt lovite de nulitate absolută, nefiind legale sau emanând de la o persoană care la momentul emiterii actului administrativ nu îndeplinea condiția de a deține funcția respectivă.

REFERINTE

- Victor Alistar, Cristina Banciu, *Dreptul concurenței. Ghid practice. Jurisprudență națională și instrumente de aplicare*, Editura Hamangiu, București, 2013.
- Jean Louis Clergerie, Annie Gruber, Patrick Rambaud, *L' Union européenne*, 11e édition, Dalloz, 2016.
- Ioan Lazăr, *Dreptul Uniunii Europene în domeniul concurenței*, Editura Universul Juridic, București, 2016, p. 124 -127.
- Ioan Muraru, Elena Simina Tănăsescu, *Constituția României. Comentariu pe articole*, Editura C.H. Beck, București, 2008.
- Manuela Niță, Gheorghe Gheorghiu, *Dreptul concurenței*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, Editura Universul Juridic, București, 2022, p. 112 -127.